

3 Vrijdag 19 April 2019

Niet lang nadat de brief met de oproep op de mat lag kreeg Sharon een telefoontje van het k.no. secretariaat. Als ik dan toch in het ziekenhuis ben, kan ik gelijk even langs hun lopen om één en ander te bespreken.

Door de snelheid waarmee dit allemaal verloopt en mijn uitdrukkelijke wens om de operatie na Koningsdag plaats te laten vinden, vermoed ik dat het gelijk in de week na Koningsdag plaatst zal gaan vinden.

Steeds meer komt het besef dat ik waarschijnlijk nooit meer op mijn vertrouwde plek achter de bar zal staan. Als kleine jongen stond het voor mij al vast dat ik later in de zaak zou gaan werken, en ik zodra mijn ouders ermee zouden stoppen, de zaak voort zou zetten. Er is een wonder voor nodig om deze droom nog uit te laten komen.

Voorlopig richt ik me nu op waarschijnlijk het laatste feestje wat ik voorlopig zal

vieren. Traditiegetrouw wordt dat weer een “rondje Charlois”, wat begint op de Charloisse Kerksingel en eindigt in Café ’t Vinkje. Op deze dag kom ik altijd veel mensen tegen die ik niet zo vaak zie. Dit jaar hoop ik deze dag meer dan ooit te kunnen vieren met veel vrienden en bekenden om me heen. We hebben ’s avonds vanaf 20.30 een zangeres in de zaak en op het laatste moment is daar nog een optreden aan het einde van de middag bijgekomen. Om 16.30 komt mijn grote vriendin Bonnie St. Claire de zaak een half uurtje op zijn kop zetten. Bonnie en haar man zijn goede vrienden van ons geworden. We zien elkaar niet veel, maar spreken elkaar regelmatig. In deze periode gaat er bijna geen dag voorbij zonder een lief berichtje van Bonnie en haar man. Ik kreeg pas nog een berichtje of het wel op zijn plaats zou zijn om Dokter Bernard te zingen gezien mijn situatie. Natuurlijk gaat ze die zingen, alleen moet ze paar woorden aanpassen...:

We gaan er een mooie dag van maken, en duimen dat we die nog vele jaren samen kunnen vieren.